Ч. 259 Субота 15 (27) падолиста 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цілий рік зр.	2·40
на пів року „	1·20
на чверть року „	—·60
місячно . . „	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр.	5·40
на пів року „	2·70
на чверть року „	1·35
місячно . . „	—·45

Поодиноке число 3 кр.

Експозе п. міністра справ заграничних ґр. Ґолуховского.

(Конець).

Наші відносини до Росиї.

Але хоч і як непохитно ми держимось сеї основи і хоч і як кріпку видимо в нїй ґаранцию европейского мира, то все-таки ми би були лиш невповнї сповнили свою задачу, як би не були старали ся надати нашим відносинам до прочих держав о скілько можна повний довіря характер. В переводженю сеї гадки дійшли ми насамперед до потїшаючого уложеня наших відносин до росийскої держави. Наше успішне спільне дїлане в петербургским кабінетом підчас вибуху грецко-турецкого конфлїкту, о котрім я лише що згадав, дало початок до того і довело незадовго до отвертого льояльного висказу, з котрого можна було з обох сторін набрати переконаня, що поправдї нема межи нами таких ріжниць, які би при трохи добрій воли не дали ся вирівнати. Скоро можна було сконстатувати, що обі сторони стремлять до удержаня дотеперішного стану, що Росия так само як і ми відсуває рішучо від себе всяку гадку здобуваня на балканьскім півострові і що по обох сторонах єсть кріпке постановлене шанувати независимість і право рішаня о собі самих поодиноких держав балканьских з виключенем всякого переважного впливаня на їх внутрішну судьбу, утворило ся відразу поле до порозуміня межи нами.

Серед тих обставин прийшли ми легко до переконаня, що наші інтереси зовсім не стають собі на перехрест, а радше що ми, яко в першій лінії у всхідних запутанинах найбільше інтересовані держави маємо всяку причину держати ся разом і бути заєдно в зносинах з собою, щоби кождий рух, який би проявив ся і міг прибрати більші розміри, спинити і зробити конець всякій роботї спекулятивних духів на Балканї, що завсїгди старали ся на власну користь виграваги нас одних против других.

В припущеню строгого додержаня повисших засад готові ми кождого часу удержувати як найточнїйше порозумінє з Росиєю і для того видимо в недавнім, так щасливо навязанім відношеню з довірєм нову могучу запоруку для европейского мира.

Відносини до инших держав.

З Франциєю, котрої інтереси, як я вже торік мав честь то зазначити, в нїякій точцї з нашими не коллїдують, удержуємо як найлїпші зносини. Ті відносини знайшли навіть свій практичний вираз в спільнім дїланю в часї послїдної кризи на Всходї а ті безупинні заходи францускиx мужів державних около великого мирного дїла можна під кождим взглядом лиш з похвалою піднести.

Не менше дружними суть наші відносини до Анґлїї. А хоч в деяких справах були між нами ріжницї, то все-таки не могли они викликати між нами незгоди. Ми могли, що правда жалувати ся на опір, який ставив анґлїйский кабінет зі взгляду на публичне мнїнє у власнім краю, против виконаня деяких мір, котрі після нашого погляду були би не допустили до комплїкаций, але то не зробило тревалого впливу на знамениті відносини, в яких стоїмо з анґлїйского державою, а котрі і на будуче бажаємо удержати.

Коли тепер перейдемо на наших полудневих сусїдів, то мусимо в першій лїнії згадати Румунїю, котра своєю коректною і розумною полїтикою заграничною здобула собі від довшого часу високо поважане становище між европейскими державами. Повні довіря відносини, які нас вяжуть з нею а які у взаїмних гостинах монархів знайшли вимовний вираз, готові ми піддержувати і скріпляти, а в поважних мїродайних кругах полїтичних в Румунїї знаходили добре зрозумінє для того, а ті круги, до яких би партий і не належали, не дають ся поривати бунтівникам з фаху.

З симпатичним інтересом відносимо ся і до прочих держав балканьских на поли їх внутрішного розвою і консолїдациї. Ми готові завсїгди піддержувати їх змаганя в тім напрямі і они можуть завсїгди числити на нашу дружбу в міру того, як і самі будуть стерегти ся удержувати дружні відносини до нашої Монархії. Належить ся їм похвала за то, що они в часї найновійшої кризи взяли собі до серця упімненя і ради держав.

З того предложеного Вам образу полїтичного положеня можете, мої панове, побачити що нашим сполученим силам удало ся виринаючі поволи справи звернути на мирну дорогу і утворити деякі ґарантиї, що сей стан і дальше буде тревати. Позістає ще не одно до зробленя, треба буде ще не одну трудність побороти в найблизшій будучности, але можемо чей сподївати ся, що средства, які доси так добрими показали ся, також і при переведеню дожидаючих ще нас задач, покажуть свій вплив.

Оповіданє подорожного.

(З анґлїйского. — Написав М. Гоче)

В привітній господї „під медведем“ зійшли ся ми як що року о сїй порі — на 8 днів перед шутковою недїлею — знову всї разом в малім ірляндскім місточку Кельс. Ми були старі товариші, що знали ся вже від многих лїт і правильно стрічали ся по всїляких містах; але нинї було між нами ще двох чужих. Один з них, якийсь такий, проворний чоловічок, що мало мішав ся до загальної балакачини, другий довгий і худощавий з рижим волосєм і борідкою як у цапа, з вигляду і мови подобав він на Американця. Лице у него було пожовкле, ніс сильно загнений а спід густих броз виглядали малі сїро-зелені очи, в устах мав він щось в собі немилого.

Я був в сїм кружку наймолодший і мене прозивали „бурмилом“. Я репрезентував мого батька, що мав у Бермінґемі велику робітню артистичного столярства. Мій весь пакунок були лиш самі взірцї та рисунки всїляких виробів столярских. Пора була дуже зла, нїхто не замовляв нїчого і длятого постановили зійти ся скорше як звичайно в нашій господї та побалакати з собою. Пообходивши купців і упоравшись борзо з моїми орудками пустив ся я „під медведя“, коли нараз зовсїм несподївано стрічає мене мій дуже добрий приятель і краян, Дік Варнер, котрого ми прозивали „бермінґемскою людиною“. Хоч він був старший від мене о 12 лїт, то все-таки дуже любили ся і я відбував під ним першу мою подорож. Ми розговорили ся і показало ся, що й він заїхав до господи „під медведем“. Незадовго опісля сиділи ми вже коло вечері всї в однім кружку коло печи.

Пішла весела розмова, підчас котрої Американець показав ся дуже веселим і говірливим чоловічком, так, що ми вже й не зважали на неприятні черти єго лиця. Але тим більше здивувало мене, що Дік, чоловік веселий і вражливий на забаву, заєдно перечив Американцеви і не спускав єго з ока, так, що тому очевидно аж маркотно від того ставало. Я зміркувавши, що то готово ще довести до якоїсь суперечки, попросив єго, щоби він нам дещо оповів.

— Дуже радо, мій „бурмиле“ — сказав він на то — розкажу вам одну пригоду з давних лїт, з котрої побачите, як то небезпечно робити з якимсь чужим чоловіком, оттак, як то кажуть, нї-сїло, нї-пало, знакомість.

Може десять лїт тому назад, а то було ще в перших початках моєї практики торговельної вислали мене з пробами дорогоцїнних каменів до Бельфасту. А було їх у мене на вартість 1000 фунтів штерлїнґів: крім того мав я ще в моїй подорожній торбі 600 фунтів банкнотами, котрі я відобрав по дорозї від купців. Заким я тоті банкноти і дорогоцїнні каменї запакував разом до меншої торбинки, в котрій єсть такий сховок на банкноти, виписав я собі для осторожности числа з банкнотів, бо ще нїколи доси не мав так великої суми при собі. Сївши на корабель пильнував я добре мої торби і поклав їх собі під голову, але що то ще не був час до спаня, то зібрали ся були мало ще не всї пасажири доокола якогось чоловіка, по котрім видко було, що він Американець. Той чоловік став якось дуже приставати до мене, все зачинав зі мною розмову і наконець удало ся єму розвідатись не лиш про мої особисті відносини, але також і про цїль моєї подорожи, та про то, що у мене в торбах. Лиш якось случайно не сказав я єму нїчого о банкнотах. Коли він вже зміркував, що і як, не відступав ся вже від мене. Незадовго опісля полягали ми спати; я не міг якось добре спати і рад вже був, коли ми досьвіта станули в Бостонї. — Мої торби були тяжкі, а пан Улїсес Бравн — так називав себе той Американець — хотів конче помогти менї їх нести. Розуміє ся, що я на то не пристав, але він все таки не попустив ся мене, лиш ішов коло мене та балакав.

— А де ви заїзджаєте? — спитав він на конець. — „Під шпака“ — кажу, як було по правдї. — Тай я там — відповів він — от видите, он там чекає вже на нас омнїбус і віз на пакунки. Він прикликав якогось чоловіка і віддав єму свої пакунки та спитав, чи він з тої

Европа в 20-ім столїтю.

Хочемо сподївати ся і дожидати того тим більше, що як зі всего здає ся, Европа станула в ходї свого розвою на зворотній точцї, котра мусить занятн вповиї нашу постійну увагу в иншім напрямі. Великі задачі материяльного добра, котрих полагодженє з кождим роком що раз більше стаєсь конечним, не лежать вже в утопійній дали; они суть дійстно і годї їх недобачувати. Руйнуюча борба конкуренцийна, яку вже по части винї на кождім кроцї і на всїх полях людского дїланя мусимо вести з позаморскими краями, та й в найблизшій будучности будемо мусїли вести, вимагає скорої і основної оборони, скоро европейскі народи не мають потерпіти шкоди в своїх найжизненнїйших інтересах і не мають бути виставлені на нужду, котра би їх поволи мусїла повести до упадку. Плече об плече мусять они станути до борби против спільної небезпечности, а до тої борби мусять зброїти ся уживаючи всїх стоячих їм до розпорядимости жерел помочи. Велика і трудна єсть та задача, а коли не зводять всї ознаки, то она дасть характеристику найблизшій добі. Як 16 і 17 столїтє було виповнене релїгійними борбами, як у 18 виступили лїберальні ідеї, як теперішне столїтє характеризує ся справою національности, так заповідає ся 20-те столїтє для Европи яко столїтє борби о істнованє на торговельно-політичнім поли, і народи европейскі мусять спільно виступити, щоби могли успішно вести оборону условий свого істнованя. Зрозумінєм сего нехай всї переймуть ся і нехай нам буде можна часи мирного розвою ужити до зібраня наших найлїпших сил і до того стреміти. Тим бажанєм кінчу моє поясненє.

Вісти полїтичні.

Вчерашне засїданє палати послів було не менше бурливе як в середу. Президент Абрагамович появив ся в сали засїдань Палати послів вчера о годинї 1-ій мін. 35. На лаві мінїстрів були присутні всї Мінїстри. Доступ до президияльної трибуни був з обох сторін замкнений низькою огорожею. Посли зібрали ся дуже численно. Обструкционїсти прийшли уоружені в палицї і дошки, а крім того заосмотрили ся в свиставки. Коли президент Абрагамович входив на трибуну, повитала его лївиця окликами Heil, відтак роздали ся з лївицї голосні крики Pfui! — Займивши президияльне місце хотїв Абрагамович промовити. Вольф крикнув: Нехай хто инший обійме президию, а не той опришок! Шенерер кричав: Жадаю голосу, що менї правно належить ся · Вольф відозвав ся: В тій Палатї нема вже нїякого права, его потоптано ногами. Президент заявив, що з причини крику перериває засїданє до 3 ої години. (Гурра! і оклики „браво“ на лївицї). О год. 3-ій отворив засїданє знов президент Абрагамович і заявив, що пос. ґр. Фалькенгайн записав ся до голосу. То викликало велику сензацию. Богато послів вийшло з лавок і поспішило до місця ґр. Фалькенгайна, окружаючи его. Фалькенгайн почав говорити. По першім слові перервали ему бесїду великим криком. Пос. Феркавф крикнув: Він велїв стріляти в Фалькенаї! Шенерер верещить: Я маю голос! Серед крику починає говорити Фалькенгайн: Сцени, які відбули ся вчера в тій палатї, примушують більшість постарати ся, аби такий страшний сором не повторив ся. До того конечно потрібна зміна реґуляміну. Позаяк обовязуюча тепер конституция обіймає постанови, після котрих до зміни реґуляміну, відповідно до внесеня пос. Яворского треба більше часу, а більшість не має его, то треба на иншій дорозї стреміти до заведеня тут ладу. Настав новий вибух голосних протестів з лївицї. Пос. Феркавф крикнув: Потребуєте тут жандармів! а Вольф: І шибеницї! — Мимо того говорив пос. Фалькенгайн дальше і вкінци поставив внесенє на провізоричну зміну реґуляміну в тім напрямі, що президент буде мати право виключати послів від трех засїдань за неприличне поведенє, а палата аж на 30 засїдань без попередної дискусиї. Крім того держава має доставити президентови оружної сили до усуненя з палати посла, коли би сам добровільно не хотїв вийти. Внесенє посла ґр. Фалькенгайна повитала правиця оплесками, лївиця страшним криком. Голоси: Встидайте ся! льокаї, насильство, ми вас викинемо звідси! — лунали в палатї. Деякі опозицийні посли кликали до ґр. Баденього: Ви не повинні до того допустити. Президент Абрагамович дзвонить безнастанно і хоче промавляти. Крики: Не дамо говорити! Мовчіть! Вольф свище, инші бють кулаками по столах. Деякі посли лївицї обходять огорожу і хотять вдерти ся на трибуну до президента. Квестори Палати Лянґ і Шлений заступають їм дорогу і настає горяча суперечка. Рівночасно удало ся таки кільком послам перелїзти через огорожу і станути коло президента. Президент Абрагамович встає і голосно заявляє: Позаяк внесенє ґр. Фалькенгайна становить конечну оборону против революциї в парляменті і позаяк по вчерашних подїях нема надії, щоби инакше міг бути заведений порядок, прошу панів, котрі суть за внесенєм, щоби встали з місць. — Цїла правиця встала. — На то сказав президент: Констатую, що внесенє приняте. (Оплески на правици. Крики і протести на лївици). — По короткій перерві о годинї $4^1/_2$ замкнув президент засїданє і назначив слїдуюче на нинї о 11-ій годині рано.

Новинки.

Львів дня 26-го падолиста 1897.

— **Ц. к. Намістництво** уділило презенту на опорожнену парохію цїсарского паданя в Войковій о. Ігн. Мохнацкому дотеперішному адмінїстраторови тоїж парохії.

— **Є. Е. п. Президент висшого суду краєвого** у Львові др. Тхоржницкий не буде удїляти авдиєнций в недїлю з причини виїзду на відкритє зелїзничого шляху Ходорів-Підвисоке.

— **В справі посад при судах галицких** видала Президия львівскої апеляциї таку оповістку: Помимо обсадженя посад канцелїстів в окрузї львівскім висшого суду краєвого зголошує ся що день до Президиї висшого суду велике число нових компетентів о ті посади, виходячи з хибного погляду, що ще в сїм роцї буде обсаджених більше посад канцелїстів. Для поінформованя і заощадженя часто далекої дороги оповіщує Президия львівскої апеляциї інтересованим, що для доповненя послїдних іменовань буде ще в сїм роцї обсаджених лиш кілька посад канцелїстів і що супротив достаточного числа управнених войскових і давно минулого конкурсу не могли би инші кандидати числити на увзглядненє спізнених подань.

— **В конференциї австрийского Епископату**, що відбуває ся у Відни під проводом кардинала Шенборна, беруть участь оба рускі епископи Куїловский і Чехович.

— **Видїл товариства руских ремісників „Зоря“** оголошує, що в недїлю дня 28 падолиста відбудуть ся в комнатах товариства при ул. Краківскій ч. 17 вечерницї, на котрі запрошує видїл всїх членів товариства і львівску руску громаду. Початок о годинї 8-ій. Недїльні вечерницї будуть початком цїлого ряду сходин; за два тижднї по них відбудуть ся другі, а також устроять ся вечерницї і па св. Николая та Маланки. Видїл надїє ся численної участи гостий.

— **З Бережан пишуть:** В недїлю 28 с. м. відбуде ся бенефіс панї Фільомени Лопатиньскої,

---

самої господи. — Розуміє ся — сказав той чоловік, та вже вхопив і за мої пакунки. Менї стало якось лячно віддати ему свої річи, але він вказав чемно на то, що в омнибусї вже повно людий і годї там сїсти з пакунками. — Хиба ви боїте ся, що ваші цїнні пакунки не заїдуть так само безпечно на возї як в омнибусї до господи? — спитав Американець усьміхаючись. — Може не конче — кажу — але я волїв би, щоби они були коло мене. — Однакож не було вже богато часу, бо омнїбус рушав і треба було всїдати. Той чоловік сказав, що віз з пакунками стане рівночасно з омнїбусом в господї.

Ми їхали лиш коротко. Я замовив собі комнату і снїданок, а відтак пішов відобрати пакунки. Від сторожа і кельнера не можна було нїчого довідатись. Я пішов до господаря, а той сказав менї, що він висилає до корабля лиш свій омнїбус а нїякого воза. — А де ж той пан, що приїхав разом зі мною? — питаю. — Той Американець? — Ну, той сам. — Єго тут нема, він лиш вас привіз, а відтак десь пішов.

— То ви его не знаєте? — питаю вже наляканий, бо менї прийшло на гадку, що мене хтось вже обікрав і забрав у мене чуже майно. — Нї, пане — каже господар — я его не знаю; він казав, що ви его приятель.

Перший і послїдний раз в моїм житю я на ті слова зімлїв. Коли я відтак опамятав ся, постановив я собі всякими способами вишукати того хитрого дурисьвіта. Але дарма! Американець пропав, а з ним і мої торби.

— Ну, і ти їх вже більше не бачив? — питаю.

— Зажди лиш трохя, мій бурмилку, зараз доповім — сказав Дік і споглянув на Американця, що розпер ся був на кріслї. — Щастє ще, що мій шеф менї вірив, але все таки мій батько і вуйко мусїли заплатити за мене. Я не мав спокою аж до самого лїта. Аж ось одного дня в Корку виджу і своїм очам не вірю, що якийсь хлопчище двигає улицею мої торби.

— Знайшов вас! — крикнув я, ловлю за торби, а хлопець не пускає. — Пустіть — каже — то торби мого пана, він онтам сидить в шинку. Але я вже мав торби в своїх руках, коли пан Улїсес Бравн вийшов із шинку. Але вже явило ся було й кількох полїциянів, один повів Бравна, другий забрав торби і ми пішли на полїцию. Тут розповів я комісареви все, як було, а відтак ще в тайній розмові сказав ему, що в тих торбах і який там сховок. Комісар закликав тогди Бравна і в его очах отворив торби; в однїй з них в тайнім схowку знайшли ся всї дорогі камені, а кожда штука мала печатку фірми „Вартон і Спілка“. Очевидно злодїй держав десь украдені річи сховані аж доси і лиш щасливим случаєм удалось менї їх знов дістати назад. Комісар розпорол ще полотно на сподї торби в тім місци, де я ему показав, і знайшли ся ще й всї банкноти, а числа їх годили ся зовсїм з числами, які були вписані в моїй книжочцї. На телеґрафічний зазив приїхав мій шеф, пізнав свої дорогоцїнности, а на підставі сих доказів засуджено Улїсеса Бравна на пять лїт до кримїналу. Гроші, які зложили за мене мій батько і вуйко, лишились у мого шефа і я став опісля его спільником.

— А то чудесна істория, старий молодче! — сказав я, коли він скінчив оповідати. — Знаменита, прекрасна! — говорили другі.

— Від того часу ви вже певно не спускали з очий своїх пакунків? — відозвав ся на то той тихий чоловік.

— Певно, що нї — відповів Дік — хоч вже й не носив нїколи при собі таких дорогих річий.

— Але бо ви й мали щастє — говорив тихий чоловік дальше — я ношу свою торбу завсїгди при собі, а в ночи лежить она коло моєї постелї на стільци.

— Але двері від комнати чей замикаєте на ключ — відозвав ся хтось з нас.

— Розуміє ся, бо сплю як камінь, а в торбі маю завсїгди цїнні річи, хоч і не дуже богато.

— Видко, що від тої історії зібрало ся нашому товаришеви з Америки на сон — докинув тут господар і глянув на дрімаючого Американця.

— Мабуть таки так — додав Дік цїлком холодно.

Незадовго опісля розійшлись ми до своїх комнат на ніч; Дік замкнув двері, а відтак каже до мене: Знаєш, бурмило, той Американець то мій старий знакомий Улїсес Бравн; він вже певно когось собі з нас виглядав, мабуть чи не того тихого чоловіка?

— А що-ж нам тепер робити? Хиба дати другим знати і остерегти їх?

— Нї — каже Дік — погасимо сьвітло, поставимо чоботи перед двері і будемо удавати, що спимо. Коби лиш знати, в котрій комнатї ночує тихий чоловічок!

— Таки зараз проти наших дверий —

примадонви нашого театру. Проґрама представленя буде зовсім нова і дуже занимаюча, а виконає ві цілий персонал театру. Представлене розпічне „Завіщане" хорал М. Лисенка до слів Т. Шевченка на мішаний хор з басовим сольом, котре відспіває звісгний бас п. І. Рубчак. Відтак бенефіцияитка відспіває з опери Ґунода „Фавст" арию в огороді і пад скарбом; з опери А. Томаса „Міньон" арию „Знаєш край?" і з опери І. Вердіого „Травіята" кінцеву арию I го акту. Всі три випятки з опер відспіває бенефіціянтка у відповідних костюмах і з повною, сценічною обставою. Вечер закінчить весела двоактова комедия „Перше поумирали, потім ся побрали". Хороша програма вечера і живі симпатиї, які з'єднала собі пані Лопатиньска у публики, що навідує театр в Бережанах, кажуть надіяти ся, що в неділю заповнить ся саля театральна по самі береги. Білети можна вже тепер замовляти в торговли п. Романа Шкирпана. Замовлені листовно білети з охрестности будуть зарезервовані до 6 ої години вечером перед представленєм.

— **Нещастна пригода**. В середу на зелізничій стациї Глинна-Наварня, в часї лученя возів товарового поїзду, що приїхав зі Стрия, не дочув пакунковий кондуктор того поїзду Франц Зелиньский сиґналу, що машина рушила з місця. В наслїдок того Зелиньский, стоячи за близько возів, дістав ся під колеса, котрі потороцили єму ногу. Раненого відвезено до львівского загального шпиталю.

— **Огні**. В Щавници вибух дня 24 го с. м. огонь і зн щив 12 будинків, між ними два, що були власностию кракївскої академії наук. Оба ті будинки були обезпечені.

— **На зелїзничім шляху** між Заболотовом а Матіївцями найдено в ночи з 8 на 9 с. м. трупа Івана Матійчука, льокая. З слїдства показало ся, що Матійчук допустив ся самоубийства.

— **В Новім Санчи** — як доносять звідтам — уконституував ся дня 23 го падолиста комітет в цїли заложеня товариства „Руска бурса в Новім Санчи".

— **Малий самоубийник**. Ві второк привезено до львівского дїточого шпиталя 10-лїтного хлопця, що напив ся в самоубийчім памірі карболевого квасу. Він називає ся Станислав З., єсть сином селянина з яслиского повіта, ходить у Львові до школи і мешкає у своєї тїтки. Малолїтному самоубийцикови удало ся уратувати житє і він розповів, що хотів собі відобрати житє зі страху перед карою за якісь збитки.

— **Розбійничий напад**. В ночи з недїлї на понедїлок напав на дім арендуючого рогачку в Кутцях під Рогатином, Шнербера, якийсь селянин. Шнербера не було дома, лише єго 20-лїтна жінка Малка і 12-лїтна служниця. Напастник покалїчив Малку сокирою, відтяв їй три пальцї у руки і вибив око. Служниця сховала ся під ліжко, а напастник забрав 30 зр. і уґїк. Підозріного о напад селянина арештовано.

— **Великий пожар** знищив сими днями рафінерию цукру з обильними припасами в місцевости Пецек, в чаславскім повітї в Чехії. Шкода виносить два мілїони, але она обезпечена.

— **Помер** Іван Дацюк, богослов III-го року, дня 24-го падолиста, в головнім шпитали у Львові.

Відозва.

Слава Ісусу Христу! Не в високопарною відозвою, а з смиренним прошенєм приходимо до милосердних Добродіїв. В р. 1892 згоріла нам, великим коштом і трудом щойно поправлена церков. До нинї тулимо ся в деревляній, малесенькій, тимчасовій каплицї. Витягнені видатком на поправу потім погорівшої церкви, побудовавши новий мурований дім приходский і будинки, знищені кількодітним неурожаєм, градом і тучею в р. 1894, та сегорічною занадто дощевою весною — ми не в силї стягнути ся на конечно потрібний нам Дім Божий, котрий розпочинаємо муровати в честь Пречистої Діви Мариї, на памятку Ювилеїв: 300-лїтної річницї Унїї Берестейскої і 50-лїтного Панованя Найяснїйшого Пана Цїсаря нашого Франц Йосифа I. Памятаючи на слова сьв. Письма „Просите, а дасть ся вам, ищите, а обрящете, толците, а отверзется вам" — тож ми просим, молим, благаєм, пішлїть нам хочби найменшу жертву — милостиню, і то зараз, бо „хто зараз дає, подвійно дає". Ми певні, що нам не відкажете помочи знаючи, що не забуваєте на слова сьв. Письма „Блаженні милостиві, бо тї помилувані будуть", пересилаємо же наперед „Бог заплать" а імя Ваше впишем в пропамятну вічну книгу, та Всевишнього будемо молити о благословеньство для Добродіїв. — В імени комітету в Махнові п. п. Рава руска. *О. Корнилий Кузик*, парох, предсїдатель. *Зиґмунд Стасиневич*, заступник двора, містопредсїдатель, *Децько Гайдук* і *Александер Сташків*, члени комітету.

Телеграми.

Відень 26 падолиста. Угорска комісия делеґацийна ухвалила буджет країв окупованих і висказала мін. Каллявви вотум довіря.

Константинополь 26 падолиста. На вість що в Албанії настали неспокої, вислано до Скоплы баталїон піхоти.

Париж 26 падолиста. Ґен. Мерсіє, котрий в часї процесу Дрейфуса був міністром війни, заявив в кругах офіцирских, що єсть зовсїм переконаний о винї Дрейфуса і що новий процес хиба лиш потвердить перший вирок.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Сколього і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в недїлї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	—	8·45	9·10	6·55	9·30	—
Підволочиск	2·30	10·—	—	—	—	3·30	6·—
Підвол. з Підз.	2.15	9·43	—	—	—	3·04	5·35
Черновець	9·50	1·50	—	—	7·30	5·45	9·10
Тернополя	—	—	—	7·52	—	—	—
Белзця	—	—	—	8·25	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·35	—	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·05	1·51[2]	10·20
Брухович	—	—	—	—	—	8·15	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·49	—
Янова	—	—	—	7·50	1.15	—	—
Янова	—	—	—	8·—[3]	9·01[4]	—	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. [3]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [4]) Від 15 червнядо 31 серпня лише в недїлї і сьвята.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: Адам Крехозецкий.

кажу. — Ми причаїли ся відтак і удавали, що спимо. Минали години за годинами, аж около 2 год. будить мене Дік — бо я був трохи здрімав ся — і каже: Чи чуєш? Хтось ходить? — Дійстно, чути було якісь кроки, а відтак стало тихо. Дік отворив дуже тихенько двері, зийшов до сїний, станув на роґужцї перед дверми комнати, де спав тихий чоловік, на колїна і дивив ся крізь дїрку від ключа до комнати. Минуло може чверть години, заким він знов встав.

— Я таки добре здогадав ся — шепче він до мене. — Той Американець вліз вікном, отворив торбу доробленим ключем, вийняв з відтам якісь пачочки і сховав в якійсь мішочок, а до торби напхав подібні пачочки і вилїз назад вікном. Видко, що він дістав ся по драбинцї із шнурів до вікна, готов тепер таким самим способом утечи з готелю.

— Нї — кажу — він же наказав вчера сторожеви, щоби збудив єго до ранїшного поїзду, що відходить о 5 год. 15 мінут.

— А ну, котра година? — Пів до пятої, отже вже найвисша пора. Ходїм до сторожа — каже Дік. — Ми пішли. На долині коло сходів стрітили ми вже сторожа і питаємо: Чи не ідете ви будити Американця? — А вже-ж, що іду — каже сторож: — він же має від'їздити першим поїздом. — А де ночує той панок? — питає Дік сторожа; — покажіть нам єго комнату. Ми пішли на гору. Ледви що сторож закоштав до дверий, як і зараз відозвав ся відтам ніби заспаний голос. Ми тимчасом збігли на долину і дали зараз о всїм знати господареви. Ледви, що ми скінчили оповідати, як вже чуємо, що на горі замкнулись двері а сходами іде Бравн на долину. На знак господаря ми сховали ся і в тій хвили надійшов Бравн. Єго то очевидно здивувало, що господар вже так рано встав, але відтак якось розважив собі і каже до господаря: Як же то якось холодно! — Певно, що холодно, — відповів господар — і не добре тепер їздити; менї дуже прикро, але я вас не пущу, доки ся непобачу, що ви в отсїй торбі несете.

— Що, ви мене не пустите. А то що знов значить ся? — То, що чуєте — каже єму господар; — доки не побачу, що ви в отсїй торбі несете.

— Чи таки на правду? Вступіть ся, бо пожалуєте! — крикнув Американець і сягнув рукою до кишенї мабуть по револьвер, але вже в тій хвили вхопив єго Дік за руки. — Знов та проклята берміиґемска людина! — закляв Американець. — Той сам, Дік Варнер, ваш старий знакомий — сказав на то Дік усьміхаючись.

Довго тревало, заким можна було розбудити тихого чоловіка, він спав дїйстно як камінь, але коли опісля отворив торбу, то знайшов там красно позавивані кльоцки замість діямептів, які віз від фірми Мозеса Арона і Спілки в Льондонї до одного шляхтича, що віддавав доньку. Бравна засудили знов на 5 лїт кримiналу, а Дік дістав від Мозеса Арона і Спілки пару діяментових спинок, а єго сестра, коли віддавала ся, дорогоцїнний нараменник з матового золота.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.